

Op 18 augustus 2011 overleed **Leo Wieërs** in Hasselt. Hij zorgde ervoor dat er in de periode (1977 tot 12 december 1991) dat hij bibliothecaris was van de Katholieke

Universiteit Brabant (KUB) — de huidige Universiteit van Tilburg — gewerkt werd richting het Tilburgse bibliotheekconcept — een ‘library of the future’ — dat met de nieuwbouw in 1992 gerealiseerd werd: de zogezegde ‘geïntegreerde (elektronische) werkplek’ of “gebruik maken van nieuwe technologieën om informatie op de werkplek van medewerkers en studenten beschikbaar te stellen”. Iets wat niet enkel veel bezoekers destijds naar Tilburg liet afzakken maar daarna gemeengoed werd.

J. Leo L.J. Wieërs werd geboren in Roermond op 19 januari 1929 en verbleef ondanks zijn Belgische nationaliteit tot aan zijn universitaire studies in Nederland. Aan de Katholieke Universiteit van Leuven studeerde hij filosofie, rechten en economie en was hij zeer actief in de studentenorganisaties. Hij was toen een van de sociaalvoelende studenten die er de cursusdienst uitbouwden met als doel de prijs van de syllabi te reduceren en de kwaliteit ervan naar vorm als naar inhoud te verbeteren. In 1956 promoveerde hij tot doctor in de rechtsgeleerdheid. Een jaar later werd hij licentiaat in de economische wetenschappen. Aan de K.U. Leuven was hij ook directeur aan het Instituut voor Psychologie en Pedagogiek. Hij zou een jaar de Dienst voor Studieadvies leiden. In dat jaar volgde zijn benoeming tot hoogleraar-directeur van de Economische Hogeschool Limburg in Hasselt (nu Universiteit Hasselt).

Hij publiceerde boeken en artikelen in die tijd rond sociale stratificatie, studiebeurzen, uitbreiding van het universitair onderwijs en onderwijsvernieuwing. In ‘Centrale functie van de bibliotheek’ binnen het boek *Universiteit als opgave* (1971) stelde hij dat bibliotheken drastisch zouden moeten veranderen. Er diende naar buiten getreden en actief ten dienste gestaan te worden van onderwijs en onderzoek. Studenten zouden zelf moeten leren omgaan met informatie want in een dergelijk concept van universitair onderwijs wordt de wetenschappelijke bibliotheek niet enkel meer een stockageplaats van boeken, maar wordt zij in de letterlijke zin van het woord de

centrale werkplaats voor alle studenten.” De bibliotheek diende dus informatie zeer toegankelijk te maken en actief te signaleren “aan hen die hierbij baat hebben.”

Deze ruime wetenschappelijke achtergrond leverde hem zijn benoeming in 1977 tot bibliothecaris van de toenmalige Katholieke Hogeschool Tilburg op. Van een slecht voorziene bibliotheek maakte hij een bloeiende, goed voorziene bibliotheek door uitbreiding van het budget maar tevens door het verwerven van collecties. Men sloot zich aan bij PICA - Project Integratie Catalogus Automatisering. Automatiseren was voor hem meer dan het automatiseren van de catalogi en de bedrijfsprocessen: in eigen huis werden gespecialiseerde databases gebouwd, waaronder de Excerpta Informatica. De door hem in Tilburg geleide bibliotheek schoof op van alleen maar documentatiecentrum naar meer en meer een informatie- en communicatiecentrum in het hart van de universiteit. In 1988 kreeg men eindelijk van de minister groen licht tot de bouw van een nieuwe bibliotheek. Het zou geen gewone bibliotheek worden.

Maar niet enkel was Leo Wieërs inspirerend in Tilburg, hij was dat ook in UKB-(Samenwerkingsverband Universiteitsbibliotheken & Koninklijke Bibliotheek in Nederland) en PICA-verband. Zelf mocht ik dit ervaren in de vergaderingen of op de recepties van congressen van het Europees Promotiecentrum voor Informatie en Communicatie ofte I&C waar hij ook een functie opnam.

Zijn hardnekkig vasthouden aan waar hij in geloofde en dat koppelen aan een fundamentele houding om voortdurend verder te willen kijken dan wat in de werkelijkheid leek te kunnen en mensen hierbij prikkelen om dat ook te doen, zorgde ervoor dat hij binnen het bibliotheek-, informatie- en documentatielandschap zijn tijd niet enkel ver vooruit was maar tevens anderen op nog niet begane creatieve paden trok.

Dominique J.B. Vanpée

Hannes Cannie versterkt sinds 1 september 2011 als jurist het team van LOCUS, Vlaams Steunpunt voor Lokaal Cultuurbeleid.

Hannes studeerde rechten en journalistiek aan de Universiteit van Gent. Niet zo heel raar dus dat hij na zijn studies aan de slag ging als assistent en onderzoeker in de vakgebieden mediarecht en journalistieke deontologie, aan dezelfde universiteit. Na drie jaar besloot hij het over een andere boeg te gooien en zijn opgedane ervaring in functie te stellen van een meer praktijkgerichte job, waarbij hij zich nu dus fulltime wijdt aan de juridische verscheidenheid van het lokale cultuurbeleid en al diens raakpunten.

RECHTZETTING

De bijdrage van de OB Gent in het artikel over massablokken in META nummer negen werd geschreven door Myriam Verreycken, niet door Hedwig Van den Bossche zoals vermeld.